

1949 hoogleraar Sociologie aan de Universiteit van Amsterdam te worden. Zijn opvolger is wederom een etnoloog, dr. C. Nootboom, conservator van het Rijksmuseum voor Volkenkunde in Leiden. Maar ook de maritieme staf is versterkt. Hofstra heeft E.W. Petrejus aangenomen die later als expert op het gebied van scheepsmodellen en houten scheepsbouw naam zal maken. Bovendien is mejuffrouw van Overeem in 1949 gepromoveerd tot 'conservatrice 1e klasse'. Opvallend is de groeiende internationale oriëntatie van het museum. Van Nouhuys begint daarmee in de jaren twintig, maar Hofstra en Nootboom zetten die lijn na de bevrijding stevig door. Beiden ondernemen studiereizen in relatie tot de collectie; zij bezoeken –vaak met conservatrice Van Overeem– congressen en leggen collegiale bezoeken af aan diverse Europese maritieme musea. Kenmerkend voor de interesse in het buitenland is ook de deelname van Nootboom aan het tweede ICOM-congres in Londen.³¹

Gedurende de hele jaren vijftig blijft de focus op inhoud dominant. Er wordt doorgegaan met verzamelen, zij het niet met de aantallen van voor de oorlog. Van Overeem en Petrejus doen veel onderzoek naar de collectie en publiceren daar ook over. De bezoekcijfers, meestal tussen de vijftien- en twintigduizend, halen de records uit de oorlogsjaren niet meer. Dat wordt in de jaarverslagen met spijt geconstateerd en er wordt ook aangegeven dat een moderne educatieve dienst daarin verbetering zou kunnen brengen. Maar veel actie wordt er niet op ondernomen, behalve een prijsverlaging in 1956 van een kwartje naar een dubbeltje.³² Zeer opvallend is dat

noch het Instituut, noch het Museum het in hun jaarverslagen en andere publicaties over elkaar hebben. Beide organisaties wonen –met elk een eigen voordeur– onder één dak en bewegen zich in hoge mate op hetzelfde gebied. Het museum is primair historisch gericht, vooral op de zestiende tot en met de negentiende eeuw. Het Instituut behoudt zijn technisch, educatief en eigentijds karakter. Het museum maakt deel uit van de gemeentelijke organisatie en de directeur legt verantwoording af aan de door de gemeente benoemde Commissie van Toezicht. Het Instituut is een aparte rechtspersoon die zichzelf bestuurt via een dagelijks bestuur van zestien personen en een zogenoemd Nationaal Comité waarin maar liefst tachtig voor- aanstaande heren uit de koopvaardij, marine, visserij en scheepsbouw zitting hebben. Het lijkt erop dat de bestuurders van de beide instellingen hun eigen werkerrein stevig afbakenen. Met grote vrijgevigheid, werklust en bovenal belangstelling voor en kennis van de maritieme geschiedenis, bouwen de leden van de commissie samen met de directie aan een museum zoals zij dat zelf graag zien; historisch, deskundig, met een collectie van hoog niveau en introvert.³³ Lijkt het eind jaren dertig te komen tot een soort 'LATrelatie' tussen Museum en Instituut, nadat men is gaan samenwonen, is er van samenwerking amper sprake. Anno 2011 is nog altijd met enige regelmaat te horen dat het museum aan het Burgemeester s'Jacobplein zulke prachtige technische scheepsmodellen had. De bezoeker van toen had volstrekt niet in de gaten dat deze niet in het Maritiem Museum 'Prins Hendrik' stonden,